

ಡಾ.ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾರ “ನಾನು ಅಮೃತಮತಿಯಲ್ಲ”

ಡಾ. ಧನಂಜಯ ಪಾಲಹಳ್ಳಿ

ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು ಹಾಗೂ ಮುವ್ವಿಸ್ಥರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ವಿದ್ಯಾವರ್ಧಕ ಪ್ರಫ್ರಮ್ ದಜೆ ಕಾಲೇಜು,
ಮೈಸೂರು

Abstract:

“ಹುರಿತೋದದೆಯುಂ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಯೋಗ ಪರಿಣತಮತಿಗಳ್” ಎಂಬ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರನ ನುಡಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಕಾವ್ಯ ಕಟ್ಟಿವ ಶಕ್ತಿ ಹರಿತಾದುದ್ದಾಗಿದೆ. ಅಜ್ಞಾತರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಅಮರವಾದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಜ್ಞಾತ ಕವಿಗಳು ಮತ್ತು ಕವಯತ್ತಿಯರನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆಕರಂದ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ, ಕಾವ್ಯಲಂಕಾರದ ಅರಿವಿನ ಹಂಗಿಲ್ಲದೆ ಮೌಲಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲವೂ ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸುವುದು ಕಾಣಿಸಿಗ್ತತದೆ. ಜನಪದ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಆದಿಮ ಮೂಲವನ್ನು ಈ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲ್ಪೇ. 12ನೇ ಶತಮಾನದ ಬದುಕುಳಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಚನಕಾರರ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ, ವರ್ಗ, ವರ್ಣ, ಲಿಂಗಾಧಾರಿತ ನೆಲೆಯ ಅಸಮಾನತೆಗಳ ವಿರುದ್ಧದ ಹೋರಾಟ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಆಶಯವಾಗಿದ್ದ ಆ ಹೋರಾಟದ ಫಲಿತ ರೂಪವಾಗಿ ಮಹಿಳಾ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಆಕ್ಷಮಹಾದೇವಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ತೀ ತನ್ನ ಕಢ ಕವಿತೆಯಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಿಲು ಮಾಡುತ್ತಾ ಸಮಾಜ ಹೇಳುವ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಮನುಷ್ಯ ಸಹಜ ದಾರಿಯನ್ನು ತಳಿದು ಸ್ಥಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾಗೆ ಮೂಡಿದ ಹೆಚ್ಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಡಾ.ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ ಅವರ ನಾನು ಅಮೃತ ಮತಿಯಲ್ಲ” ಕವಿತೆಯೂ ಕೂಡ ಒಂದಾಗಿದೆ.

Keywords: ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ, ನಾನು ಅಮೃತಮತಿಯಲ್ಲ, ಸ್ತೀ ಸಾಹಿತ್ಯ.

ಪೀಠಿಕೆ

‘ಮಾತ್ರ ಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ಯಿಂದ ‘ಪಿತೃ ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ಯ ಕಡೆಗೆ ಜಾರಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ನೆಪವೋಡ್ಡಿ ಸರಿ-ತಪ್ಪಗಳನ್ನು ಹೇರುತ್ತಾ ಹೆಣ್ಣಿನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಾಜ ಸದಾಕಾಲಕ್ಕೂ ಸರ್ವಾಂಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಮರುಷ ಹೇಳುವ ಪವಿತ್ರ-ಅಪವಿತ್ರದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದಾಗಿ ಹೆಣ್ಣಿ ದೃತಕ್ಕೆ (ದೃಪದಿ), ಅಗ್ನಿಗೆ (ಸೀತೆ), ಶಾಪಕ್ಕೆ (ಅಹಲೀ) ಮುಂತಾಗಿ ಒಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ನೈತಿಕತೆ

ಎನ್ನುವ ಸಂಕೋಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟು ನಿಯಮ ಕಟ್ಟಿಪಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಮರುಷನ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ ಅರಿವಿನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸಾಫ್ಟೀಸಿಕೊಳ್ಳಿದ ಹೆಣ್ಣಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಯಾವತ್ತು ತ್ವಿಯರೆ. ಮರುಷನ ಮಾತು ನಿರ್ಣಯ, ತೀವ್ರಾನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ತಲೆಯಾಡಿಸುವ ಕೋಲೆಬಸವ ಮರುಷ ಪ್ರಧಾನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆದರೆ ಸ್ತೀಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

Please cite this article as: ಧನಂಜಯ ಪಾಲಹಳ್ಳಿ. (2024). ಡಾ.ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾರ “ನಾನು ಅಮೃತಮತಿಯಲ್ಲ”. ಸ್ರುಜನಿ: ಇಂಡಿಯನ್ ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ಇನ್ನೇವೇಂಟ್ ರೀಸರ್ಚ್ ಅಂಡ್ ಡೆವಲಪ್ಮೆಂಟ್. 3(1), 55-59

ಜಗತ್ತಿನ ವಲ್ಲ ಜ್ಞಾನ ಶಾಖೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆರಗಿನ ಒಡಲೆನ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ. ಸೈಫ್ರಿಸ್‌ವ ಶಕ್ತಿ ಇರುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಮತ್ತು ಭಾವಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಪಾಲಿಸುವ ಲಾಲಿಸುವ, ಆಲಿಸುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಶಕ್ತಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕಾಣದಾಗದೆ ಹೋದದ್ದು ದೊಡ್ಡ ದುರಂತ. ಶ್ರಮಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಭಾಗವಾದ ಸ್ತೀಯರನ್ನು ದಾವಿಲಾದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಡೆಗೇಸಲಾಗಿದೆ. ಅವಳನ್ನು ಸೋಲಿಸುವ ಗುಣಾಲಂಕಾರಗಳ ಮೂಲಕ ಏ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಸೋತವರಿಗೂ ಒಂದು ಚರಿತ್ರೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮೂಲೆ ಮೂಡುಕುಗಳಲ್ಲಿ ನೋವಿನ ಭಾಯೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಒಳಪುಳಿಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಹಾಕಬಲ್ಲ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳಿವೆ. ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಆಳದಲ್ಲಿ ಸ್ತೀ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದ ಘರ್ಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನದೆಯಾದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಮಹತ್ವದ ಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ಅಂದಿನಿಂದಲೂ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ತೀ ತನ್ನ ಕಢೆ ಕವಿತೆಯಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ದಾವಿಲು ಮಾಡುತ್ತಾ ಸಮಾಜ ಹೇಳುವ ವೋಲ್ಯುಗಳಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಮನುಷ್ಯ ಸಹಜ ದಾರಿಯನ್ನು ತುಳಿದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮೂಡಿದ ಹೆಚ್ಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು

ಡಾ.ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ ಅವರ ‘ನಾನು ಅಮೃತ ಮತಿಯಲ್ಲ’ ಕವಿತೆ

ನಾನು ಅಮೃತ ಮತಿಯಲ್ಲ

ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟವಂತ

ತಿನ್ನಿಸಲಾರೆ ವಿಷದ ಲಡ್ಡಗೆ.

ನಾನು ಸುನಂದೆಯಲ್ಲ

ಗಂಡನ ಅಳಿವನಲ್ಲಿ ನಾ ಸಾವ ಕಾಣಲು

ನಾನು ಸೀತೆಯಲ್ಲ

ಅವನೊಡಿದ ಅಗ್ನಿಕುಂಡ ಹಾಯಲು

ನಾನು ಉಮ್ಮೆಂಜೆಯೂ ಆಗಲಾರೆ

ಅವದೂರ ಸರಿಯೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಲು

ನಾನು ಅಷ್ಟೆಯೂ ಅಲ್ಲ

ತಪ್ಪಿಯಾಗಿ ಅವನ ಪಡೆಯಲು

ನಾನು ಸಾಹಿತಿ ಮೊದಲೇ ಅಲ್ಲ

ಕೇಳಗೆ ಬಿಂದು ಅವನ ಮೇಲೆತ್ತಲು

ನನ್ನಂತೆಯೇ ನೀನು ಏಂದು

ಅವನು ನನ್ನನ್ನ ಕಂಡಾಗ

ನಾನೊಬ್ಬಿ ಮಾನವಕ್ಕು

ನಾನು ನಾನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವೆ ಕಮಲಾ ಶ್ರಯ

ನಾದೋಜಾ ಡಾ.ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ ಅವರು ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಜ್ಯೇನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಪರ್ಯಾವಿಮಶ್ರೆ ಅವರ ಕೃತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ. ಮಹಿಳಾ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕವಿತೆ, ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ನಾಟಕ, ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ, ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಸಂಪಾದನೆ, ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅನುವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮಶ್ರೆ ಸೇರಿದಂತೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಮಾಡಿ ಎಂಬತ್ತೆಕ್ಕು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾರಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪ್ರಸ್ತುತ “ನಾನು ಅಮೃತ ಮತಿಯಲ್ಲ” ಎಂಬ ಕವಿತೆ ‘ಬಿಂದಲೀ’ ಕವನ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಮರಾಠ, ಮಹಾಕಾವ್ಯ, ಇತಿಹಾಸಗಳು ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯ ಆದರ್ಶ, ಸೂಧಿತ್ವ ಎಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿನ ಸ್ತೀ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಅದಾಗಲೇ ನೀಡಿ ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆ; ರೇಣುಕೆ ತನ್ನ ಪಾವಿತ್ರದ ಬಲದಿಂದಲೇ ನದಿಯ ತಡಿಯ ಹಸಿಮಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೊಡವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ನದಿ ತಟದಲ್ಲಿ ಶೃಂಗಾರದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೋಹಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ

ಮೋಹಗೊಂಡ ರೇಣುಕೆಯನ್ನು ಗಂಡ ಜಮದಗ್ನಿ ಪರಶುರಾಮನಿಗೆ (ಅವತಾರ ಮರುಷ) ಕೊಲ್ಲುವಂತೆ ಆದೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥಾ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಲಿತವಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಕ್ಲಾರ ನಿಲುವಿಗೆ ಬರುವುದು ನಾಗರೀಕ ಸಮಾಜದ ದುರಂತ ಅಲ್ಲವೇ?

ಹಾಗೆ ದುರಂತವೆಂದರೆ ಸೀತೆ, ಉಮ್ಮಿಳಾ, ಸಾವಿತ್ರಿ, ದ್ರೌಪದಿ, ಸುನಂದೆ, ಅಮೃತಮತಿ-ಈ ಯಾವ ಮಹಿಳಾ ಪ್ರತೀಕಗಳು ಪ್ರತಿಮೆಗಳು, ಪಿತ್ರಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸಮಾಜದ ಜೀವಪರ ನಿಲುವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಆ ಸಮಾಜ ಎಂತಹ ಕ್ರೈಯವನ್ನು ಆತ್ಮಂತಿಕವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದರ ದ್ಯೋತಕವಾಗಿ ಅವುಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಎಚ್ಚಿತ್ತಕೊಂಡ ಮಹಿಳೆಯರಾರಿಗೂ ಆ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರತೀಕಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಂತರದ ತಲೆಮಾರಿನ ಮಹಿಳಾ ಕಾವ್ಯ ಆ ನಿರಾಕರಣೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ತೀವ್ರವಾಗಿ. ಪ್ರಜ್ಞಾಮಾರ್ವಾಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಜಾಗೃತ ಮಹಿಳೆಗೆ ಗೂತ್ತಿದೆ: ಈ ಪ್ರತೀಕಗಳನ್ನು ತಾನು ಒಮ್ಮೊಪುದಾದರೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೆ ನಿರಾಕರಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಎಂದು ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಈ ಕವಿತೆಯ ನಾಯಕಿ “ನಾನು ಅಮೃತಮತಿಯಲ್ಲ, ಸುನಂದೆಯಲ್ಲ, ಸೀತೆ-ಉಮ್ಮಿಳಿರಲ್ಲ, ಅರಣ್ಯ (ಪಾರ್ವತಿ) ಸಾವಿತ್ರಿ ಮೋದಲೆ ಶೀಲವೆಂದು ಬಹಳ ನೇರವಾಗಿ ಮೇಲ್ಮಂಡ ಮರಾಣ, ಇತಿಹಾಸ, ಕಾವ್ಯಗಳ ಸ್ತೀ ಪ್ರತೀಕಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಕವಿತೆಯ ನಿರೂಪಕಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಮೃತಮತಿಯನ್ನು ಮೋದಲುಗೊಂಡು ಸುನಂದೆ, ಸೀತೆ, ಉಮ್ಮಿಳಿ, ಅರಣ್ಯ, ಸಾವಿತ್ರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಮರುಷ ಪ್ರಧಾನ ಸಮಾಜದ ಸರಹದಿನಲ್ಲಿದ್ದವರು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ಮರುಷ ಪ್ರಧಾನ ಸಮಾಜ ಹೇರಿರುವ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು, ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ-

ನೀತಿಗಳು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾದ ಬದುಕುಗಳೂ ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯ ದುರಂತಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಕೆಲವು ಭಾರಿ ಅವರನ್ನೇ ಬಲಿ ಪಡೆದಿವೆ.

ಮೋದಲನೆಯದಾಗಿ ಜನ್ಮನ ಯಶೋಧರ ಚರಿತೆಯ ಕಾವ್ಯದ ನಾಯಕಿ ಅಮೃತ ಮತಿಯನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಎಂಬೆಂದು ಅವರು ‘ಅಮೃತಮತಿಯ ಸ್ವಾಗತ’ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದ ಸ್ತೀ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಸಂಪೇದನೆಯ ಬದುಕಿನ ಸಾಂಗತ್ಯಗಳ ಮತ್ತೊಂದು ರೂಪವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಕವಯತ್ತಿಯರು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಇತ್ಯಾತ್ಮಕ ನಿಲುವನ್ನು ತಾಳಿ ಮರುಕ, ಕರುಣೆ ಮಿಶ್ರಿತ, ಮನೋವ್ಯಜಾನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿರುವುದು ನೋಡಬಹುದು. ಗಂಡ ಯಶೋಧರನನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಅರಮನೆಯ ಆನೆಲಾಯದ ಮಾಪುತ ಅಷ್ಟಾವಂಕನಿಗೆ ಹಾಡಿನ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮನಸೋತು ಆತನೊಡನೆ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಿ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯ ಜಂಡ್ರಮತಿಗೆ ವಿಷವಿಟ್ಟು ಕೊಲ್ಲುವ ಅಮೃತಮತಿಯ ಪಾತ್ರದ ನಡೆಗೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಮರ್ಥನೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

‘ಮನಸಿಜನ ಮಾಯೆ ವಿಧಿಯ ನೆರಂಬಡೆಯೆ, ಕೊಂಡು ಕೂಗದೆ ನರರಾ’ ಎಂಬುದು ಜನ್ಮ ಕವಿಯ ಮಾತು ಕವನದ ನಿರೂಪಕಿ ಅಂತಹ ಅಮೃತಮತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಜನ್ಮನ ಮತ್ತೊಂದು ಜ್ಯೇಷ್ಠಾಮಿಕ ಕೃತಿ “ಅನಂತನಾಥ ಮರಾಣ”ದಲ್ಲಿ ಬರುವ ‘ಜಂಡಶಾಸನೋಪಾಖಾನ’ ಇದರಲ್ಲಿ ವಸುಫೇಣನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯಾದ ಸುನಂದೆಯ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯಕ್ಕೆ ವಸುಫೇಣನ ಪ್ರಾಣಮಿತ್ರನಾದ ಜಂಡಶಾಸನ ಕಾಮೋನ್ನತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸುನಂದೆಯನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕೊಂಡೆಂಬ್ಯಾಯ್ಯಾತ್ತಾನೆ. ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ಸೋಲುತ್ತಾನೆ. ಕಡೆಗೆ ವಸುಫೇಣಮ ಮಾಯಾಶಿರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಸುನಂದೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಮಾಯಾಶಿರವನ್ನು ತನ್ನ ಗಂಡನ ನಿಜವಾದ ತಲೆಯಿಂದ ಭೂಮಿಸಿ ಹೃದಯವೊಡೆದು ಸತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಸುನಂದೆ. ಜಂಡಶಾಸನ ಪಾಡಿಯೆಂದು ನಿಜವಾದರೂ ಸತ್ತ ಸುನಂದೆಯ ಕಳೇಬರದ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಈತನು ಚಿತೆಯೇರುತ್ತಾನೆ.

ಜನ್ನನ ಈ ಎರಡು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲದವರು ಒಬ್ಬಳು (ಅಮೃತಮತ್ತಿ) ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಅಶೇವ ಪ್ರೀತಿ ಇರುವವರು ಒಬ್ಬಳು (ಸುನಂದೆ). ಸುನಂದೆ ತನ್ನ ಗಂಡ ವಸುಂಧನ ಮಾಯಾಶಿರವನ್ನು ತನ್ನ ಗಂಡನ ನಿಜ ತಲೆಯಿಂದ ಭೂಮಿಸಿ ತಾನೂ ಸಾವಿಗೆ ಶರಣಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. “ನಾನು ಸುನಂದೆ ಅಲ್ಲ ಗಂಡನ ಅಳಿವಿನಲ್ಲಿ ನಾ ಸಾವ ಕಾಣಲು ಎಂದು ಕವಿತೆಯ ನಿರೂಪಕ ಸುನಂದೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಸುನಂದೆಯಾಗುವಂಥದ್ದಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾದರೆ ಅಮೃತಮತ್ತಿಯಂತೆ ಆಗುವಂಥದ್ದ್ವಾ ಅಲ್ಲ.

ಹುಟುಂಬದೊಳಗೆ ಉಳಿದ ಪಾತ್ರಗಳ ಕೆಲವಿದೆ. ಅವು ಜನಜನಿತವಾದ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಸೀತೆ ಮತ್ತು ಉಮಿಂಜಿ ಸಹೋದರಿಯರು ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ವರಿಸಿ ಮರುಷ ರಾಜಕಾರಣದ ಹಾವು ಏಣಿಯಾಟದಲ್ಲಿ ನಲುಗಿದ ಪಾತ್ರಗಳು. ಕೆ.ಎಸ್.ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ ಅವರು ಇದು ನೂರುರಾಮರು ತೊಗುವರೇ ಒಬ್ಬ ಸೀತೆಗೆ ಅಂಕಿತದಲ್ಲೀ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಸೀತೆಗೆ ಇದು ರಾಮಾಯಣವಲ್ಲ ಸೀತಾಯಣ ಎಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕೆವಿ ಕುವೆಂಪು ಮೂಲ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿನ ಉಮಿಂಜಿಯ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮರುಸೃಷ್ಟಿ ನೀಡಿ ಉಮಿಂಜಿಯನ್ನು ಮೌನ ಸಾಧಕ ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸೀತೆಗೆ ಬೆಂಕಿಗೆ ಬೀಳುವ ಆತ್ಮಂತಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಏಪರಿಟ್ರಿರ್ ಉಮಿಂಜಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಕಾಯುವಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿರಹದ ಬೆಂಕಿಗೆ ಬಿಡುವವರು. ರಾಮನ ಜೊತೆ ಇದ್ದ್ವಾ ಸೀತೆ ಲಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರೆ

ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಂದ ದೂರವಿದ್ದ ಲಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವರು ಉಮಿಂಜಿ. ಈ ಸಹೋದರರಿಭೂರನ್ನು ಕವಿತೆ ನಿರೂಪಕ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

“ನಾನು ಸೀತೆಯೂ ಅಲ್ಲ

ಅವನೊಳ್ಳಿದ ಅಗ್ನಿಕುಂಡ ಹಾಯಲು

ನಾನು ಉಮಿಂಜಿಯೂ ಆಗಲಾರೆ

ಅವ ದೂರ ಸರಿಯೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಲು”

ಮುರಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಅಪಣೆ (ಪಾರ್ಫೆಟಿ) ಮತ್ತು ಸಾವಿತ್ರಿಯರು. ಅಪಣೆಯ ಹೋರಾಟ ಶಿವನನ್ನು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಹೋರಾಟ ಸತ್ತ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಸಫಲರಾಗುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಅವರ ಅಸ್ತಿತೆಯದು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾದರೆ ಅಪಣೆ ಮತ್ತು ಸಾವಿತ್ರಿಯರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೆ ಲಯವಾಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಈ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

“ನಾನು ಅಪಣೆಯೂ ಅಲ್ಲ

ತಪಸ್ಸಿಯಾಗಿ ಅವನ ಪಡೆಯಲು

ನಾನು ಸಾವಿತ್ರಿ ಹೊದಲೇ ಅಲ್ಲ

ಕೆಳಗೆ ಬಿಂದ್ರ ಅವನ ಮೇಲೆತ್ತಲು”

ಈ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳು ಅನುಭವಿಸಿದ ಜೀವನದ ದುರಂತ. ಹೋರಾಟಗಳ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವವರು ಅವರ ಪತಿರಾಯರೇ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳ ದುರಂತ, ಹೋರಾಟ, ನೋವು ದುಃಖಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಂದಿರು ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ತಮಿಂದ ತಾವೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಾಫಾಗಳಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥರು, ಲೋಕಮೂಜ್ಞರು ಆಗಿರುವವರೆ ಇವರೆಲ್ಲರ ನೇತ್ಯಾತ್ಮಕ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಇವರಾರೂ ತಮಗೊಲಿದ ಹೆಣ್ಣುಮುಕ್ಕಳನ್ನು ನನ್ನಂತಹೆಯಿ ನೀನು ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸಿದವರಲ್ಲ ಈ ವಿಚಾರವೇ ಅವರ ವೃಕ್ಷಿಕ್ಷದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಕುಂಡಾಗಿದೆ. ಲೋಕವನ್ನೇ ಮೆಚ್ಚಿಸಬಲ್ಲ ಇವರೆಲ್ಲರೂ

ఈ కారణం ఒక నైట్‌లేట్‌లు యీ సతియిర బదుకిన దురంతగళిగి కారణంగా ఆగిద్దారే.

కవితెయ నిరూపకియాద డా.కమలా వంపనా అవరిగే తానియుపుదన్న నిరాకరిసి మత్తేనూ ఆగలు హేఖువ ఈ ఎల్ల ఆదశద, వ్యేపరిత్యద స్తో పాత్రగళల్లి తన్నన్న తాను గురుతిసిహోఖువ ఇజ్జె ఇల్ల. ఆదుదరింద కవయ్త్రి యారంతాగద సరాసగణాగి నిరాకరిసుత్తాళే.

“నానేఖ్య ఘానపథు

నాను నానాగియీ ఉళయుపే”

ఎంబ అస్మితేయల్లి స్థాపితభాగిద్దరే తన్న ‘అస్మితేయన్న నిరాకరిసువ యావుదూ ఇల్లిన కవయ్త్రిగి స్మోకార అవ్వవల్ల. ఆశేయ ఓవ మానవము ఎంబ మూలభూత అస్మితేయన్న నిరాకరిసువ మరుష ప్రధాన సమాజ నిరూపిసుత్తిరువ యావ చౌల్స, పాత్ర, ఆదశ ప్రతీకగళలూ తానూ ఒప్పికొఖువంథద్దలు ఎంబుదు కవయ్త్రియ స్పష్ట నిలువు. ప్రాయశః జాగ్రత మహిళేయరేల్లర నిలువు ఇదే హోదు. ఈ కవిత సహ్యదయిరిగే సరళచెనిసదరూ తన్న స్పష్ట విజిత నిలువినిందాగియీ ఎల్లర గమన సేచేయుత్తదే.

కన్నడ సాహిత్యక్షే సావిరద్యేనూరు వఫ్ఫగళ జరిత్తేయిద్దరూ 20నే శతమానక్షే కాలీరిసువవరెగే మహిళేయరే రచిసిద సాహిత్య మహిళా సాహిత్యవేంబ హేచ్చెస్ గురుతిసబముదాదంథద్దు వేచ్చె కండుబరువుదిల్ల. స్తోయరు ఏద్యేయింద వంచితరాదద్దు, మరుష ప్రధాన సామాజిక వ్యవస్థేయల్లి, సావ్ఫ్‌జనిక జీవనదల్లి భాగియాగువ హేచ్చెన అవకాశగళు సృష్టియాగదే హోదద్దు. స్థాతంత్రవిరద అవలంబనేయ

జీవనవే ప్రధానవాదద్దు ఇంథ అనేక కారణగళిందాగి మహిళే కన్నడ సాహిత్యద ముఖ్యవాహినియల్లి బముకాలదవరెగే అనన్యతేయన్న కండుకోళ్లలు సాధ్యవాగలిల్ల. ఇదక్కే అల్లోందు ఇల్లోందు అపవాదగళిరబముదు మహిళా సాహిత్యద నేలేయన్న గురుతిసువంతహ సృజనతీలతే నమగే కాబువుదు హేచ్చెగి స్థాతంత్ర్యద ఉత్తరద ఇప్పత్తు హగూ ఇప్పత్తొందనేయ శతమానదల్లియే.

పరామర్శన గ్రంథగళు

- భట్ట జి.ఎస్. (సం.). (1999). జన్మ ఒందు అవలోకన. జేతన బుక్‌హోస్.
- కమలా వంపనా. బిందలి: వజన సంకలన
- మష్ట ఎచ్.ఎల్. (2020). అప్పుతమతియ స్టగత. కిరం ప్రకాశన.
- శివకుమార్ కె.ప్రే. (2000). జన్మ: ఒందు అధ్యయన. జేతన బుక్‌హోస్.
- వేదా ఎం.ఎస్. మహిళా కావ్య కారణ. సంవహన ప్రకాశన.